

עפ"ג 38564/10/13 - שגיא-צחי לוי נגד מדינת ישראל, דוד מזרחי, ספיר ממן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 38564-10-13 לוי נ' מדינת ישראל 02 פברואר 2014
ואח'

בפני: הרכב השופטים י' גריל, סג"נ [אב"ד], ש' ברלינר, ב' בר-זיו
המערער: שגיא-צחי לוי
נגד
המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. דוד מזרחי
3. ספיר ממן

בשם המערער: עו"ד קורונל, ס.צ.

בשם המשיבה 1: עו"ד גב' אייל, פמ"ח

המשיבים 2 ו-3: בעצמם

פסק דין

1. בכתב האישום שהוגש נגד המערער לבית משפט השלום בקריות, יוחסו לו שתי עבירות: אימים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), וגניבה לפי סעיף 384 של החוק. הוחל בשמיעת ראיות, וביום 11.7.13 הודיעו ב"כ הצדדים לבית המשפט קמא כי הגיעו להסדר טיעון לפיו עבירת האימים תימחק ופרטים מסוימים בכתב האישום יתוקנו, בין היתר בכך שסכום הגניבה יהא 7,991 ₪ וכן "שהנאשם ישלם את הכסף מיום שחרורו, הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן, יורשע והצדדים יטענו לעונש באופן חופשי." (עמ' 14 לפרוטוקול הערכאה הראשונה).

2. הפרשה עצמה היא מיום 13.12.12, כאשר המערער נכנס אל מאפיה הנמצאת בקרית אתא, ניגש אל הקופה עת עמדה שם אותה עת הקופאית ספיר ממן, נטל מתוך הקופה את הכסף וכן איים על הקופאית בכך שהניף את ידו לעברה כשהיא נמצאת מספר סנטימטרים ממנו באופן מאיים כדי להפחידה ולהקניטה, נשא עמו את הכסף ויצא מן המקום.

3. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, גזר בית המשפט קמא על המערער את העונשים האלה: 5 חודשי מאסר שיצטברו לעונש המאסר של 3 שנים אותו ריצה המערער בגין עבירה של שוד מזויין בה הורשע בבית המשפט המחוזי בחיפה; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור עבירה של גניבה או עבירה של איומים, וכן חויב המערער לפצות את שני נפגעי העבירה, בעל המאפיה מר מזרחי, והקופאית הגב' ממן: לבעל המאפיה חויב המערער להחזיר את מה שנלקח מן הקופה - סך של 7,991 ₪ ולגב' ספיר הוא חויב לשלם פיצויים בסכום של 3,000 ₪.

בעוד שבהסדר עליו הודיעו הצדדים לבית המשפט נאמר כי "הנאשם ישלם את הכסף מיום שחרורו", קבע כב' השופט טורס כי את הסכומים המגיעים לשני נפגעי העבירה יהא על המערער לשלם עד לתאריך 1.11.13, בעודו מרצה את עונשו בבית הסוהר. בנידון זה הסביר כב' השופט טורס בהרחבה בגזר הדין:

"נתתי דעתי להסכמה שבין הצדדים, לפיה מועד תשלום הפיצוי ידחה עד שחרור הנאשם, וסברתי שאין בה לשקף הסכמה ראויה והיא אינה מביאה בחשבון את אינטרס המתלונן. לעניין זה נכון היה לקבל את עמדת המתלונן, שהרי המתנה בת שלוש שנים ויותר אינה סבירה, לשון המעטה (לעניין מעמדו של המתלונן בסוגיית הפיצוי, ראה למשל החובה לצרפו כמשיב בערעור על גובה הפיצוי (קדמי, **סדר הדין בפלילים** (2009) בעמ' 1867)). מכאן, שאין בדעתי לכבד את הסכמת הצדדים, בעניין זה. כמו כן, אני רואה בקופאית הצעירה, אשר הייתה מופקדת על הקופה, עת עשה בה הנאשם כבשלו, כקורבן נוסף של העבירה ובדעתי לפסוק לטובתה פיצוי."

4. המערער מלין על חומרת העונש בגזר הדין. לדעת בא כוחו, ניתן היה להסתפק במאסר לתקופה קצרה יותר מזו שהושתה על המערער, וכמו כן היה מוצדק לחפוף בין המאסר שהוטל לבין המאסר בן 3 השנים אותו ריצה המערער בעת מתן גזר הדין, בגלל עבירת השוד בה הוא הורשע. כמו כן מלין המערער על כך שהמאסר המותנה יהא ניתן להפעלה גם לגבי עבירה של איומים, בה המערער לא הורשע, הכל כפי המוסכם בהסדר הטיעון. אולם, עיקר הדין והטיעון בערעור עניינו החיוב הכספי שהוטל על המערער. לטענתו, לא היה מקום לחייבו לשלם פיצויים גם לקופאית, ובעיקר, לא היה מוצדק להורות כי החיוב בתשלום יהא המועד שקבע בית המשפט קמא, שעה שבהסדר נכללה הסכמה לפיה "הנאשם ישלם את הכסף מיום שחרורו".

ככל הנראה, הוראת בית המשפט באשר להקדמת המועד לתשלום הפיצויים מקשה על המערער לקבל בבוא העת שחרור מוקדם על תנאי ממאסרו, כל עוד המגיע לא שולם. למותר לציין כי הסכום לא שולם עד היום.

5. לצורך הכרעה בשאלה האמורה הנוגעת לפיצויים, שמענו את עמדת נפגעי העבירה: מר מזרחי הסביר כי הוא נפגע לא רק מנטילת הכסף מבית העסק, אלא גם מכך שהיה צריך לסגור את המאפיה ולהפסיק את העבודה בה לפרק זמן. הגב' ממן תמכה בעמדתו של המתלונן מזרחי אשר לא הסכים לדחיית המועד לתשלום הפיצויים שנפסקו לו בערכאה הראשונה.

עוד נרשם בפרוטוקול הדין מיום 23.1.14 כי בא כוח המערער השאיר לשיקול דעתנו לקבוע תאריך חדש לביצוע התשלום, אך הדגיש כי אין למערער אפשרות לשלם את הסכומים שנפסקו, במיוחד כל עוד הוא אסור בבית הכלא.

6. באת כוח המשיבה הביעה נכונות לכך שהמועד לתשלום הפיצויים יהיה קרוב, אף במהלך התקופה בה מרצה המערער את עונש המאסר.

7. כאמור, הנושא העיקרי שעמד לדין בערעור עניינו המועד לתשלום הפיצויים. בלשון רפה נטען גם כי הענישה שהוטלה בערכאה הראשונה, תוך שתקופת המאסר מצטרפת למאסר אותו מרצה המערער בגין עבירת השוד המזוין, חמורה יתר על המידה.

8. לדעתנו, אין כל סיבה להתערב בענישה שבגזר הדין; נראה כי היה אף מקום להחמיר יותר בעונשים שהוטלו, בין היתר לאור עברו הפלילי המכביד של המערער ויתר השיקולים והנתונים, כאמור בפסק הדין המפורט והמנומק של הערכאה הראשונה.

9. באשר לפיצויים שנפסקו, בנושא זה הייתה הסכמה בין באי כוח הצדדים בערכאה הראשונה, לפיה הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי, וכן כי המערער "ישלם את הכסף מיום שחרורו". הסכמה זו הושגה בין באי כוח הצדדים לאחר שמיעת שני עדי התביעה הראשונים, השוטרת אורית קוגן והמתלונן דוד מזרחי. לאחר מתן הכרעת הדין (עמ' 15 לפרוטוקול) נשמעו טענות הצדדים לעונש, מפי באי כוח הצדדים. לא נשמעה עמדתם של המתלוננים נפגעי העבירה, וגם ההסכמה שבהסדר הטיעון הושגה ונרשמה בלא שנשמעה דעתם. על אף זאת, לאחר ששמענו אנו את עמדתם של נפגעי העבירה מסקנתנו היא כב' השופט טורס פסק נכון וכראוי שעה שחייב את המערער בפיצויים בלא שדחה את התשלום לתקופה ארוכה ביותר עד אשר יסיים המערער לרצות לא רק את עונש המאסר שנגזר עליו בגין העבירה הנוכחית, אלא גם את המאסר הקודם שנגזר עליו בגין עבירת השוד המזוין.

10. בדומה לפיצויים הצריכים להשתלם בחיוב אזרחי, החובה לשלם פיצויים הנפסקים על חשבון כלל הפיצויים המגיעים, בהליך הפלילי, לנפגע עבירה אינה תלויה בשאלה אם יש בידי מבצע העבירה כספים מתאימים לשם ביצוע התשלום ולא ביכולתו לעמוד בחיוב הכספי המוטל עליו. מכל מקום, חיוב זה מאבד במידה רבה את משמעותו אם הוא נדחה לשנים ארוכות לאחר ביצוע העבירה וההרשעה.

לאור האמור, ולאחר שאנו מתחשבים גם בעמדתם של נפגעי העבירה אנו סבורים כי פסיקת הערכאה הראשונה נכונה ואין להתערב בה. יחד עם זאת, לאור העמדות שהובאו בפנינו במהלך הדין, אנו קובעים מועד חדש לביצוע התשלום: 1.3.14, תוך תקווה שעל אף שהמערער שווה במאסר הוא ינצל הזדמנות זאת כדי לעמוד בחיוב ולשלם את הפיצויים במועד, שאז יהיה הוא פטור מהחייבים הנלווים החלים עליו עקב הפיגור בתשלום.

11. פרט לתיקון האמור במועד החיוב, הערעור נדחה.

על פי הסכמת הצדדים יינתן פסק הדין בהעדרם, והוא יומצא אליהם בדואר.

ניתן היום, ב' אדר תשע"ד, 02 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

ב. בר זיו, שופט

**י. גריל, שופט
ס. נשיא,
אב"ד**

ש. ברלינר, שופט